

Vulpea și Veverița

La Fontaine

Ori peste cine vezi c-a dat năpasta,
De nimeni să nu râzi pe lumea asta.
Chiar dacă n-ai păcate sau cusururi,
Au crezi că fericirea ta-i de-a pururi?
Esop ne dă și el la fel povață,
Dar astăzi iau o pildă chiar din viață.

Făcea cumătra Vulpe, odată, mare haz
De-o Veveriță mică, ajunsă la necaz,
Ce se juca-ntr-un paltin, cu toată voioșia,
Când din senin o prinse, în ramuri, vijelia.
- Cu coada ta stufoasă în van ți-acoperi mutra
(Striga la ea de jos, din ierburi, cutra),
Că vântul te snopește cu cât te sui mai sus!
Nu-ți mai aduci aminte, surato, ce ți-am spus?
Umblai după înalturi cu trăsnetul vecine.
Vezi ce pățiși, neghioabo? Mai bine e de mine:
Dau fuga, la nevoie,-n vizuină.
Dar mai aștept puțin acum, vecină,
Ca să te văd zdrobită la tulpină!
Și, dând târcoale-ncoace și-ncolo după pui,
Mai gătui destui.
Avea îndată vântul mânia să și-o curme
Și iar trona în slăvi seninul soare.
Un Vânător din preajmă, pornind la vânătoare,
Zări lângă bârlogul Cumetrei niște urme.
„Aci erai? (își zise-n gândul lui).
Stai că te satur eu de pui:
Am să-ți atârn, Cumătră, blana-n cui!”
Și puse-ndată câinii bârlogul să i-l scurme.
Văzând-o pe Cumătra-nhățată de grumaz,
Și Veverița noastră putea să facă haz,
Dar se-nvățase minte din propriul ei necaz.